

42001A1121(01)

C 326/2

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

21.11.2001

PROTOKÓŁ

ustanowiony przez Radę zgodnie z art. 34 Traktatu o Unii Europejskiej do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej

WYSOKIE UMAWIAJĄCE SIĘ STRONY niniejszego Protokołu, państwa członkowskie Unii Europejskiej,

ODWOŁUJĄC się do aktu Rady z dnia 16 października 2001 r. ustanawiającego Protokół do Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej,

BIORĄC POD UWAGĘ konkluzje przyjęte przez Radę Europejską w Tampere w dniach 15 i 16 października 1999 r. oraz konieczność zastosowania ich niezwłocznie celem osiągnięcia przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości,

MAJĄC NA UWADZE zalecenia sformułowane przez biegłych podczas przedstawiania sprawozdań dotyczących wzajemnych ocen bazujących na wspólnym działaniu Rady 97/827/WSiSW z dnia 5 grudnia 1997 r. ustanawiającym mechanizm oceniający zastosowanie i wdrażanie na poziomie krajowym międzynarodowych przedsięwzięć w zakresie walki ze zorganizowaną przestępczością⁽¹⁾,

PRZEKONANE o potrzebie dodatkowych środków w dziedzinie pomocy prawnej w sprawach karnych celem zwalczania przestępczości, w szczególności włączając przestępczość zorganizowaną, pranie brudnych pieniędzy oraz przestępczość finansową,

UZGODNIŁY NASTĘPUJĄCE POSTANOWIENIA, które są załączone oraz stanowią integralną część Konwencji o pomocy prawnej w sprawach karnych między państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 29 maja 2000 r.⁽²⁾, zwanej dalej „Konwencją o pomocy prawnej z 2000 r.”:

Artykuł 1

Wniosek o informacje dotyczące rachunków bankowych

1. Każde państwo członkowskie podejmuje, zgodnie z warunkami określonymi w niniejszym artykule, niezbędne środki w celu ustalenia, w odpowiedzi na wniosek nadesłany przez inne państwo członkowskie, czy osoba fizyczna lub prawna, przeciwko której toczy się dochodzenie karne, posiada lub kontroluje jeden lub więcej rachunków bankowych niezależnie od ich charakteru, w każdym banku działającym na jego terytorium; jeśli tak, dostarcza wszelkich szczegółów dotyczących zidentyfikowanych rachunków bankowych.

Informacja zawiera również, jeśli o to wnioskowano oraz w takim stopniu, w jakim może być to dostarczone w odpowiednim czasie, rachunki bankowe, w odniesieniu do których osoba będąca podmiotem toczącego się postępowania sądowego posiada pełnomocnictwo.

2. Obowiązek ustanowiony w niniejszym artykule stosuje się tylko w takim zakresie, w jakim bank utrzymujący rachunek posiada informacje.

3. Obowiązek ustanowiony w niniejszym artykule stosuje się tylko wtedy, gdy dochodzenie odnosi się do:

— przestępstwa zagrożonego karą pozbawienia wolności lub nakazem zatrzymania o maksymalnym okresie czasu przynajmniej czterech lat w państwie wnioskującym oraz przynajmniej dwóch lat w państwie będącym adresatem wniosku, lub

— przestępstwa określonego w art. 2 Konwencji w sprawie ustanowienia Europejskiego Biura Policji (konwencji o Europolu) z 1995 r. lub w załączniku do tej konwencji, z uwzględnieniem późniejszych zmian, lub

— w stopniu, w jakim nie może być objęte konwencją o Europolu, przestępstwa określonego w Konwencji w sprawie ochrony interesu finansowego Wspólnot Europejskich z 1995 r., protokole z 1996 r. do tej konwencji lub drugim protokole z 1997 r. do tej konwencji.

4. Władze, sporządzając wniosek:

— oświadczają o przyczynach, dla których żądana informacja ma prawdopodobnie istotne znaczenie dla celów dochodzenia,

— oświadczają, na jakiej podstawie przypuszcza się, że w bankach państwa członkowskiego, do którego został skierowany wniosek, znajdują się rachunki oraz, o ile to możliwe, których banków to dotyczy,

— załączają wszelkie dostępne informacje, które mogą ułatwić realizację wniosku.

5. Państwa członkowskie mogą uzależnić realizację wniosku zgodnie z niniejszym artykułem od tych samych warunków, które stosują do wniosków dotyczących rewizji oraz zajęcia.

6. Rada może zdecydować, na podstawie art. 34 ust. 2 lit. c) Traktatu o Unii Europejskiej, o rozszerzeniu zakresu ust. 3.

⁽¹⁾ Dz.U. L 344 z 15.12.1997, str. 7.

⁽²⁾ Dz.U. C 197 z 12.7.2000, str. 3.

Artykuł 2

Wniosek o informacje dotyczące operacji bankowych

1. Na wniosek państwa występującego z wnioskiem państwo będące adresatem wniosku dostarcza szczegółowych danych odnośnie do określonych rachunków bankowych oraz operacji bankowych, które zostały przeprowadzone w określonym czasie na jednym lub więcej rachunkach określonych we wniosku, włączając szczegółowe dane o rachunku wpłat i rachunku wypłat.
2. Obowiązek ustanowiony w niniejszym artykule stosuje się tylko w takim zakresie, w jakim bank prowadzący rachunek posiada informacje.
3. Wnioskujące państwo członkowskie wskazuje we wniosku przyczyny, dla których żądana informacja ma istotne znaczenie dla celów dochodzenia.
4. Państwa członkowskie mogą uzależnić realizację wniosku zgodnie z niniejszym artykułem od tych samych warunków, które stosują do wniosków dotyczących rewizji oraz zajęcia.

Artykuł 3

Wniosek o monitorowanie operacji bankowych

1. Każde państwo członkowskie zobowiązuje się zapewnić, na wniosek innego państwa członkowskiego, możliwość monitorowania, przez określony czas, operacji bankowych, które są przeprowadzane na jednym lub więcej rachunkach bankowych wymienionych we wniosku oraz przekazywać informacje o rezultatach monitorowania wnioskującemu państwu członkowskiemu.
2. Wnioskujące państwo członkowskie wskazuje we wniosku przyczyny, dla których żądana informacja ma istotne znaczenie dla celów dochodzenia.
3. Decyzja o monitorowaniu jest podejmowana w każdym indywidualnym przypadku przez właściwe organy państwa członkowskiego będącego adresatem wniosku, w poszanowaniu prawa krajowego niniejszego państwa członkowskiego.
4. Praktyczne szczegóły dotyczące monitorowania są uzgadniane między właściwymi organami wnioskującego państwa członkowskiego oraz państwa członkowskiego będącego adresatem wniosku.

Artykuł 4

Poufność

Każde państwo członkowskie podejmuje konieczne środki dla zagwarantowania, że banki nie ujawnią danemu klientowi banku lub innej osobie trzeciej faktu, że nastąpiło przekazanie informacji państwu wnioskującemu zgodnie z art. 1, 2 lub 3, ani faktu o prowadzeniu dochodzenia.

Artykuł 5

Obowiązek informowania

Jeśli właściwy organ państwa członkowskiego będącego adresatem wniosku podczas realizacji wniosku o pomoc prawną uzna, że należałoby podjąć dochodzenie, które nie było początkowo przewidziane lub nie mogło być określone w trakcie sporządzania wniosku, informuje niezwłocznie organ wnioskujący odpowiednio celem umożliwienia podjęcia dalszego działania.

Artykuł 6

Dodatkowy wniosek o pomoc prawną

1. W przypadku gdy właściwy organ wnioskującego państwa członkowskiego występuje z wnioskiem o pomoc prawną, który ma charakter uzupełniający do wcześniejszego wniosku, nie jest wymagane dostarczenie informacji już przekazanych w pierwotnym wniosku. Wniosek uzupełniający zawiera informacje konieczne do celów identyfikacji wniosku pierwotnego.

2. W przypadku gdy, zgodnie z obowiązującymi przepisami, właściwy organ, który wystąpił z wnioskiem o pomoc prawną, bierze udział w realizacji wniosku w państwie członkowskim będącym adresatem wniosku, może on, nie naruszając postanowień art. 6 ust. 3 Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r., skierować bezpośrednio dodatkowy wniosek do właściwego organu państwa członkowskiego będącego adresatem wniosku podczas obecności w tymże państwie.

Artykuł 7

Tajemnica bankowa

Państwo członkowskie nie może powołać się na tajemnicę bankową jako przyczynę odmowy współpracy odnośnie do wniosku o pomoc prawną pochodzącego z innego państwa członkowskiego.

Artykuł 8

Przestępstwa skarbowe

1. Nie można odmówić pomocy prawnej wyłącznie na podstawie faktu, że przestępstwo będące przedmiotem wniosku jest uznawane przez państwo członkowskie będące adresatem wniosku za przestępstwo skarbowe.

2. Jeżeli państwo członkowskie uzależnia realizację wniosku o rewizję oraz zajęcie od warunku, aby przestępstwo będące przedmiotem wniosku było również zagrożone karą na podstawie jego przepisów prawnych, niniejszy warunek jest spełniony, w odniesieniu do przestępstw określonych w ust. 1, jeżeli przestępstwo odpowiada przestępstwu o tym samym charakterze zgodnie z jego przepisami prawnymi.

Nie można odrzucić wniosku na podstawie faktu, że prawo państwa członkowskiego będącego adresatem wniosku nie nakłada tego samego rodzaju podatku lub innych opłat, lub nie zawiera takich samych uregulowań prawnych odnośnie do podatków, innych opłat, ceł oraz dewiz jak prawo wnioskującego państwa członkowskiego.

3. Niniejszym uchyla się art. 50 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen.

Artykuł 9

Przestępstwa polityczne

1. Do celów pomocy prawnej między państwami członkowskimi żadne przestępstwo nie może być traktowane przez państwo członkowskie będące adresatem wniosku jako przestępstwo polityczne, przestępstwo połączone z przestępstwem politycznym lub przestępstwo z motywów politycznych.

2. Każde państwo członkowskie może, przy notyfikacji określonej w art. 13 ust. 2, oświadczyć, że będzie stosować ust. 1 tylko w stosunku do:

- a) przestępstw określonych w art. 1 oraz 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r.; oraz
- b) przestępstw spisku lub stowarzyszenia, które odpowiadają opisowi zachowania określonego w art. 3 ust. 4 Konwencji o ekstradycji między państwami członkowskimi Unii Europejskiej z dnia 27 września 1996 r., w celu popełnienia jednego lub więcej przestępstw wyszczególnionych w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu.

3. Zastrzeżenia poczynione na podstawie art. 13 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu nie mają zastosowania do pomocy prawnej między państwami członkowskimi.

Artykuł 10

Przekazanie odmowy Radzie oraz rola Eurojustu

1. Jeśli wniosek zostaje odrzucony na podstawie:

- artykułu 2 lit. b) Europejskiej konwencji o pomocy prawnej lub art. 22 ust. 2 lit. b) Traktatu o Unii Gospodarczej Beneluksu, lub
- artykułu 51 Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen lub art. 5 Europejskiej konwencji o pomocy prawnej, lub
- artykułu 1 ust. 5 lub art. 2 ust. 4 niniejszego Protokołu,

oraz wnioskujące państwo członkowskie podtrzymuje swój wniosek i nie udaje się znaleźć rozwiązania, uzasadniona decyzja o odrzuceniu wniosku jest przekazywana Radzie do celów informacyjnych przez wnioskujące państwo członkowskie, do celów możliwej oceny funkcjonowania współpracy sądowej między państwami członkowskimi.

2. Właściwe organy wnioskującego państwa członkowskiego mogą informować Eurojust o jakimkolwiek problemie dotyczącym realizacji wniosku, a związanym z przepisami ust. 1 celem znalezienia praktycznego rozwiązania zgodnie z przepisami w sprawie ustanowienia Eurojustu.

Artykuł 11

Zastrzeżenia

Nie mogą być poczynione żadne zastrzeżenia odnośnie do niniejszego Protokołu, inne niż te przewidziane w art. 9 ust. 2.

Artykuł 12

Terytorialny zakres stosowania

Niniejszy Protokół będzie miał zastosowanie do terytorium Gibraltaru z chwilą wejścia w życie z Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. w stosunku do Gibraltaru, zgodnie z art. 26 tej konwencji.

Artykuł 13

Wejście w życie

1. Niniejszy Protokół podlega przyjęciu przez państwa członkowskie zgodnie z ich odpowiednimi wymogami konstytucyjnymi.

2. Państwa członkowskie notyfikują sekretarzowi generalnemu Rady Unii Europejskiej zakończenie procedur konstytucyjnych koniecznych do przyjęcia niniejszego Protokołu.

3. Niniejszy Protokół wchodzi w życie w ośmiu zainteresowanych państwach członkowskich po 90 dniach od dokonania notyfikacji, określonej w ust. 2 przez państwo, członka Unii Europejskiej w momencie przyjęcia przez Radę aktu ustanawiającego niniejszy Protokół, które jest ósmym państwem dokonującym tej formalności. Jeśli jednakże Konwencja o pomocy prawnej z 2000 r. nie weszła w życie z tą datą, niniejszy Protokół wchodzi w życie z dniem, w którym ta konwencja wchodzi w życie.

4. Każda notyfikacja państwa członkowskiego po wejściu w życie niniejszego Protokołu zgodnie z ust. 3 skutkuje w taki sposób, że po 90 dniach po takiej notyfikacji niniejszy Protokół wchodzi w życie między tym państwem członkowskim oraz tymi państwami członkowskimi, w których ten Protokół wszedł już w życie.

5. Przed wejściem w życie niniejszego Protokołu, na mocy ust. 3, każde państwo członkowskie może, podczas notyfikacji określonej w ust. 2 lub w każdym innym późniejszym terminie, oświadczyć, że będzie stosować niniejszy Protokół w swoich stosunkach z państwami członkowskimi, które dokonały takiego samego oświadczenia. Oświadczenie takie wchodzi w życie po 90 dniach od jego złożenia w depozycie.

6. Niezależnie od ust. 3–5 wejście w życie lub stosowanie niniejszego Protokołu nie wywołuje skutków w stosunkach między każdymi dwoma państwami członkowskimi przed wejściem w życie lub stosowaniem Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. między tymi państwami członkowskimi.

7. Niniejszy Protokół stosuje się do pomocy prawnej zapoczątkowanej po dacie jego wejścia w życie lub jest stosowany na mocy ust. 5 między zainteresowanymi państwami członkowskimi.

Artykuł 14

Państwa przystępujące

1. Niniejszy Protokół jest otwarty na przystąpienie każdego państwa, które zostanie członkiem Unii Europejskiej oraz które przystąpi do Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r.

2. Tekst niniejszego Protokołu sporządzony przez Radę Unii Europejskiej w języku państwa przystępującego jest autentyczny.

3. Dokumenty przystąpienia są składane u depozytariusza.

4. Niniejszy Protokół wchodzi w życie w stosunku do każdego państwa przystępującego do niego po 90 dniach od złożenia do depozytu dokumentów przystąpienia lub z datą wejścia w życie niniejszego Protokołu, jeśli jeszcze nie wszedł w życie z dniem upływu wspomnianego terminu 90 dni.

5. W przypadku gdy niniejszy Protokół nie wszedł jeszcze w życie w momencie złożenia do depozytu ich dokumentów przystąpienia, do przystępującego państwa członkowskiego stosuje się art. 13 ust. 5.

6. Niezależnie od ust. 4 i 5 wejście w życie lub stosowanie niniejszego Protokołu w stosunku do państwa przystępującego nie wywołuje skutków przed wejściem w życie lub stosowaniem Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. w stosunku do tego państwa.

Artykuł 15

Stanowisko Islandii oraz Norwegii

Artykuł 8 ustanawia środki zmieniające lub oparte na postanowieniach określonych w załączniku A do Porozumienia

W dowód czego, niżej wymienieni pełnomocnicy złożyli swoje podpisy.

Sporządzono w Luksemburgu dnia 16 października 2001 roku w jednym oryginale w językach: duńskim, niderlandzkim, angielskim, fińskim, francuskim, niemieckim, greckim, irlandzkim, włoskim, portugalskim, hiszpańskim oraz szwedzkim, a każdy tekst jest na równi autentyczny, oryginały są zdeponowane w archiwach Sekretarza Generalnego Rady Unii Europejskiej. Sekretarz generalny Rady przesyła uwierzytelnioną kopię niniejszego Protokołu każdemu państwu członkowskiemu.

zawartego przez Radę Unii Europejskiej z Republiką Islandii oraz Królestwem Norwegii dotyczącego stowarzyszenia tych krajów z wdrożeniem, zastosowaniem oraz rozwojem dorobku Schengen ⁽¹⁾ (zwany dalej „układem stowarzyszeniowym”).

Artykuł 16

Wejście w życie w Islandii oraz Norwegii

1. Bez uszczerbku dla art. 8 układu stowarzyszeniowego, przepis, o którym mowa w art. 15, wchodzi w życie dla Islandii oraz Norwegii w 90 dni od otrzymania przez Radę oraz Komisję informacji zgodnie z art. 8 ust. 2 układu stowarzyszeniowego dotyczącej wypełnienia ich wymogów konstytucyjnych, w ich wzajemnych stosunkach z każdym państwem członkowskim, w którym niniejszy Protokół wszedł już w życie zgodnie z art. 13 ust. 3 lub 4.

2. Każde wejście w życie niniejszego Protokołu w państwie członkowskim po dacie wejścia w życie przepisu, o którym mowa w art. 15, w Islandii oraz Norwegii powoduje, że przepis ten obowiązuje również we wzajemnych stosunkach między tym państwem członkowskim oraz Islandią i Norwegią.

3. Przepis, o którym mowa w art. 15, w żadnym przypadku nie wiąże Islandii i Norwegii przed wejściem w życie postanowień określonych w art. 2 ust. 1 Konwencji o pomocy prawnej z 2000 r. w stosunku do tych dwóch państw.

4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 oraz 3 przepis, o którym mowa w art. 15, wchodzi w życie w Islandii oraz Norwegii nie później niż z datą wejścia w życie niniejszego Protokołu w piętnastym państwie będącym członkiem Unii Europejskiej w momencie przyjęcia przez Radę aktu ustanawiającego niniejszy Protokół.

Artykuł 17

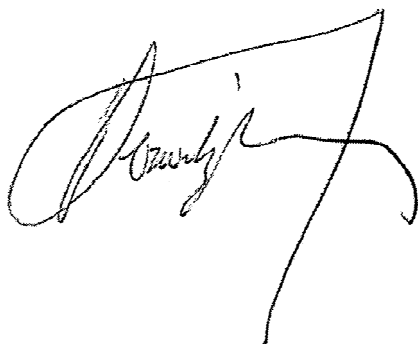
Depozytariusz

Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej jest depozytariuszem niniejszego Protokołu.

Depozytariusz publikuje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich* informacje w sprawie postępu w przyjęciach i przystąpieniach, doświadczenia oraz wszelkie inne notyfikacje dotyczące niniejszego Protokołu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 10.7.1999, str. 36.

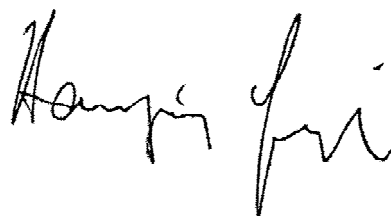
Pour le gouvernement du Royaume de Belgique
Voor de Regering van het Koninkrijk België
Für die Regierung des Königreichs Belgien

For regeringen for Kongeriget Danmark

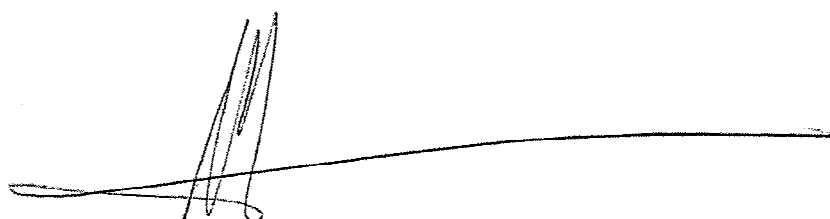
Für die Regierung der Bundesrepublik Deutschland

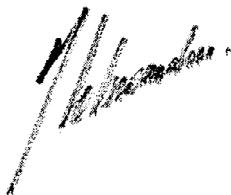
Για την κυβέρνηση της Ελληνικής Δημοκρατίας

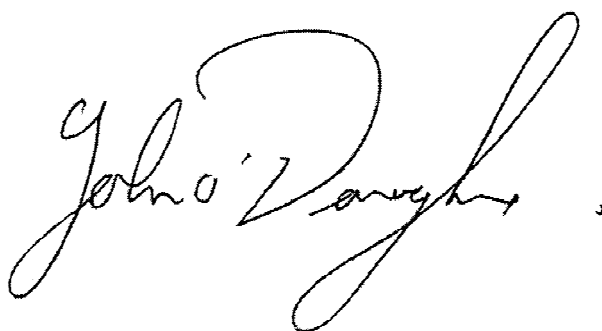
Por el Gobierno del Reino de España

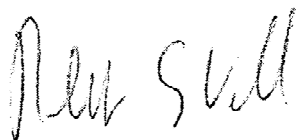
Pour le gouvernement de la République française

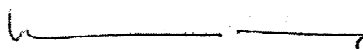
Thar ceann Rialtas na hÉireann
For the Government of Ireland

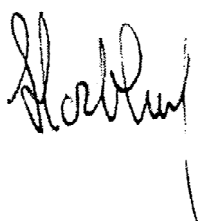
Per il governo della Repubblica italiana

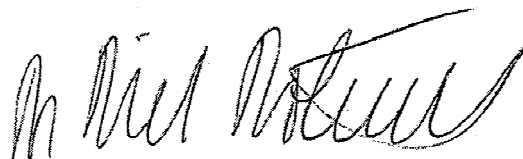
Pour le gouvernement du Grand-Duché de Luxembourg

Voor de Regering van het Koninkrijk der Nederlanden

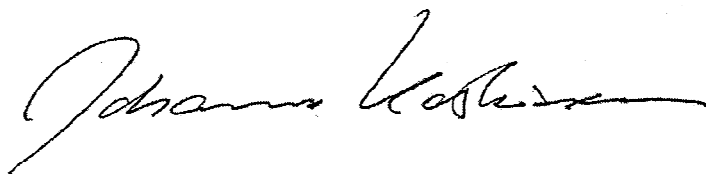
Für die Regierung der Republik Österreich

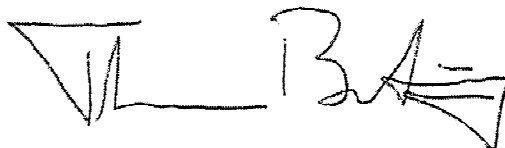
Pelo Governo da República Portuguesa

Suomen hallituksen puolesta
På finska regeringens vägnar

På svenska regeringens vägnar

For the Government of the United Kingdom of Great Britain and Northern Ireland

